

— Добре! — відповідає Петро. — Коли бажаєте відіти мене в суну́жім стані, то я яко вам син, пристаю на ваше жаданє, а щобі пошукати собі товаришки життя, то позвольте мені вийти межі людий, щобі десь винайти собі милу своему серцю подругу.

А треба нам, любі Читачі, знати, що в той час коли говорили о женитьбі Петра, був то тиждень перед іменинами старого Онисима. Завсїди, коли старшій кунець справляв іменини, сходили ся до нього сусїди, кривні і знакомі, і кождий складав старому кунцеві многа літа, а опісля цілий день всі забавляли ся і тїнили ся разом з Онисимом, що Госнодь Бог дав йому діждати ся тої торжественної хвилі іменини. Те саме мало відбутися в домі Онисима і сего року, як сказано, за тиждень.

Коли Петро почув, що за тиждень мають відбутися іменини його батька, побіг зараз до своєї дівчини і розказав їй ту вість.

— Приходить мені щаслива гадка! — заговорила вона подумавши хвиляку. — Підиж Петре до склепу і купи мені ниток різної краски і білого полотна.

— Нащож тобі ниток і полотна? — питає ся Петро.

— Бо хочу вишити красний килим на іменини твого батька, килим з його іменем! — відповідає дівчина.

Пішов Петро до склепу, купив полотна і нитки і приїс дівчини. Вонаж таки зараз того самого дня взяла ся до роботи. За тиждень був килим вже готовий з вишитою ланнсею: »Многая літа отцеві Онисимови!«

Приїшов день іменини, почали сходити ся гості з желаннями многих літ. По желанях всі запрошені гості посїдали поза столи і смачно запивали тої щасливий день іменини солодким вином. В тій самій хвилі входить післанець до кімнати, в котрій зібрали гості разом з Онисимом розмовляли, стає перед Онисимом, бажає йому многих і благих літ і віддає йому в руки чудно вишитий килим.

Всі гості та і сам Онисим дуже сїм зачудували ся! Бо бачите в тодішніх часах ніхто в тих сторонах, де мешкав Онисим, са в цїлій державі навіть не умів ніхто такої річі вишити або хоч приновісти, що сїй або тої потрафить вишити голкою імя якоїсь особи, так як тут всі видять на тім килимі.

І кождий став на рівні ноги, забув язика в губі, дивити ся зачудований на той килим! Кождий питає пісця, що то за особа вишила те диво-чудо, котрому подібного ніхто в життю чїколи не бачив. Післанець показав кравькома на Петра, даючи до пізнання, що він ту особу знає а потім сам низько вклонив ся і вийшов з кімнати.